

para gürültüsü romanı: ‘sert, öfkeli ve şiirsel’

lâtife tekin’in son romanını “yapay zekâ” da değerlendirdi:

roman ile gerçeklik arasındaki köprü!

lâtife tekin’in “para gürültüsü”, bir roman olarak elbette sosyolojik bir araştırma değildir. ancak büyük edebiyatın gücü, toplumsal bir olgunun ruhunu, özünü yakalayabilmesidir.

*mustafa sütlaş
17 mart 2026*

yapay zekânın yapabildikleri her yerde gündemde ve sürekli tartışılıyor. algoritması sözcükler üzerinden olduğu için, sözcüklerle yaratılmış bu yeni yapıta dair neler bildiklerini, bildiklerinden yola çıkarak neler söyleyeceğini merak ettim. romanı bitirip, kendi düşüncelerimi kâğıda dökünce bir onun yani sanal dünyanın “**prensi**”nin bu konudaki söyleceklerini merak ettim. deep seek’i tıkladım ve onunla bu roman çerçevesinde bir e-söyleşi gerçekleştirdim. doğrusu sevgili lâtife tekin’in bu son romanından pek haberdâr olmadığını düşünüyordum. çünkü yayınlanalı çok fazla zaman geçmemişti. onun ulaşabildiği yerlerde de bir şeyler yazılıp çizildiğini düşünmüyordum. doğrusu o da sevgili tekin gibi beni şaşırttı. sanal dünya gerçekten bizden bir adım önde gidiyormuş, ondan bunu öğrendim. işte sorularım ve yanıtları:

lâtife tekin’in “para gürültüsü” adlı kitabından haberin varsa ona dair neler söyleyebilirsin?

yazarın dijital çağın finansal dünyasını şiirsel bir dille ele aldığı dikkat çekici bir eser. kitap, 200 sayfa uzunluğunda ve paranın bir “ses” değil, bir “baskı rejimi” olduğu günümüz dünyasına yakıcı bir roman olarak tanımlanıyor.

hikâye, sosyal medyada finans ve yatırım videoları çeken kikobaki adlı genç bir içerik üreticisi etrafında şekilleniyor. kitabın ana temaları şöyle özetlenebilir:

yeni bir karakter ve dil: lâtife tekin, ilk kez bir youtuber’ı başkahraman yaparak okurları şaşırtıyor. karakterin dili de oldukça özgün; finans ve yatırım yorumları yaparken beklenmedik bir şekilde şiirsel, lirik ve duygusal bir anlatım kullanıyor. bu, yazarın uzun yıllar bu tür içerik üreticilerini gözlemlemesinin bir sonucu olarak görülüyor.

yoksulluk ve sosyal adaletsizlik: tekin’in diğer romanlarındaki gibi, bu eserinde de yoksulluk, sınıf farkı ve sosyal adaletsizlik temaları öne çıkıyor. ancak bu kez bu temalar, finansal kehanetlere olan ihtiyaç ve belirsizlik duygusuyla harmanlanıyor.

gerçeklik ve sanallık: romanda, karakterlerin gerçek adlarını bilmiyoruz; onları ekrandaki rumuzlarıyla (kikobaki, annesi beyzana gibi) tanıyoruz. bu da günümüzün kimlik ve avatar kavramlarına yapılan güçlü bir gönderme.

anlatımın yapısı: kitap, geleneksel bir anlatıdan farklı olarak, kikobaki’nin video metinleri ve bu videolara gelen takipçi yorumları gibi parçalı bir yapıya sahip. bu durum, hem günümüzün sosyal medya akışını yansıtıyor hem de karakterin parçalanmış benlik duygusunu güçlendiriyor.

edebi özellikleri ve eleştiriler

roman, edebiyat çevrelerinde “sert, öfkeli ve şiirsel” olarak nitelendiriliyor. paranın ve sistemin

kuru, teknik diline karşı şiirsel bir direnç gösterdiği belirtiliyor. eleştirmenler, bu romanın alışılabilir bir lâtife tekin romanı olmadığı konusunda hemfikir. yazarın konfor alanından çıkarak yepyeni, dijital bir dünyayı anlatması takdirle karşılanıyor. hattâ bazı okurlar, yazarını bilmeden okusalar bunun bir lâtife tekin romanı olduğunu hemen anlayamayabileceklerini ifade ediyor. kitabın kolay okunur bir kitap olmadığı, üzerine düşünmeyi ve tartışmayı gerektiren katmanlı bir yapısı olduğu vurgulanıyor. kısacası “para gürültüsü”, lâtife tekin’in dijital çağın gürültüsüne kulak verdiği, paranın birey ve toplum üzerindeki dönüştürücü (ve yozlaştırıcı) etkisini şiirsel bir dille anlattığı, okuru düşünmeye sevk eden güncel bir roman.

roman, geleneksel, akıp giden bir hikâye anlatımı yerine, parçalı bir yapı kuruyor. kikobaki’nin video metinleri (senaryoları) romanın omurgasını oluşturuyor. bu metinler, bir iç konuşma, bir monolog, bazen de doğrudan izleyiciye seslenen bir performans metni gibi. bu video metinlerinin altına gelen takipçi yorumları da var. yorumlar bazen övgü dolu, bazen eleştirel, bazen soru soran, bazen de tamamen konu dışı, belki de özel mesajlar ya da gündelik konuşmalar: kitabın tanıtımında geçen “kikobaki’nin annesi beyzana” ifadesi, anlatının sadece kamera karşısındaki performansla sınırlı kalmadığını, özel anların da (belki özel mesajlaşmalar ya da yüz yüze konuşmalar) bu parçalı yapıya eklendiğini gösteriyor. bu biçim, romanı adeta bir “dijital kolaj”a dönüştürüyor. okur, bir video izler gibi değil, bir sosyal medya akışında (feed’de) gezinir gibi ilerliyor metinde. bu da günümüz gerçekliğini, yani dikkâtimizin sürekli bölündüğü, farklı metinler ve sesler arasında gidip geldiğimiz deneyimimizi birebir yansıtan bir biçim.

“para gürültüsü”nde ise net bir anlatıcı yok. hikâyeyi bize anlatan, kikobaki’nin kendisi değil, onun ürettiği içerikler ve bu içeriklere verilen tepkiler. karakterin ne hissettiğini, ne düşündüğünü doğrudan değil; onun kamera karşısında nasıl bir performans sergilediğini ve bunun başkaları tarafından nasıl algılandığını görüyoruz. iç dünyasına da bu performansın aralıklarından, belki annesiyle olan diyaloglarından sızabilen kırıntılarla ulaşabiliyoruz. bu durum, günümüz insanının en temel varoluş sorunlarından birine işaret ediyor: gerçek benlik ile çevrimiçi kimlik arasındaki uçurum. romanın biçimi, bu uçurumu bizzat deneyimlememizi sağlıyor.

lâtife tekin’in en büyük ustalıklarından biri, her romanında kendine özgü, şiirsel bir dil yaratmasıdır. “para gürültüsü”nde bu durum daha da katmanlı bir hal alıyor. finansın dili vs. şiirin dili: kikobaki, finans ve yatırım üzerine videolar çeken bir youtuber. konusu gereği kullanması gereken dil, teknik terimlerle dolu, soğuk ve kuru bir dildir. ancak onun kullandığı dil, tam da bu beklentinin aksine, lirik, duygusal ve mecazlarla dolu. bu, başlı başına bir gerilim ve ironi kaynağı. paranın katı gerçekliği, şiirin yumuşak ama dirençli dokusuyla anlatılıyor. video metinleri, aslında sözlü olarak söylenmek üzere yazılmış metinler. bu nedenle anlatımda, günlük konuşma dilinin tekrarları, duraksamaları, vurguları hissediliyor. bu da metne doğal bir samimiyet ve aynı zamanda bir “performans” hissi katıyor.

tüm bu biçimsel tercihler, okuru pasif bir alıcı olmaktan çıkarıp aktif bir katılımcı haline getiriyor. geleneksel bir romanda olduğu gibi yazarın bize sunduğu dünyaya sadece bakmıyoruz; bu parçalı yapının içinde anlamı biz inşa etmek, boşlukları biz doldurmak zorunda kalıyoruz. kikobaki’nin kim olduğuna, ne hissettiğine dair bütüncül bir resmi, videolardan ve yorumlardan hareketle biz oluşturuyoruz. bu da okuma deneyimini çok daha etkileşimli ve düşündürücü kılıyor.

öte yandan kitabın içinde yer alan **mehmet tekin**’in çizimlerinin kitabın hikâyesiyle bağlantılı olduğu rahatlıkla söylenebilir. hatta bu bağlantı, “para gürültüsü”nü daha da katmanlı kılan önemli bir unsurdur. çizimlerin hikâyeye bağlantısının en somut kanıtı, kitabın içerdiği metinler arası (intertextual) göndermelerde gizli. kapsamlı bir incelemede, “para gürültüsü”nün mitolojik bir çerçeveye kurgulandığı ve bu çerçevenin lâtife tekin’in önceki romanı “muinar” (2006) ile kurulan güçlü bir bağ üzerine inşa edildiği de açık. bu bağlantıyı kuran en önemli unsurlardan biri, “para

gürültüsü”nde “muinar”dan yapılan bir alıntı (epigraf). bu alıntı, paranın doğasına dair mitolojik ve felsefi bir tartışmayı romana taşıyor. mehmet tekin’in çizimlerinin de bu mitolojik katmanla ilişkili olduğunu düşünmek oldukça güçlü bir ihtimal.

özetle, “para gürültüsü”nün biçimi, içeriğinden ayrı düşünülemez. romanın anlattığı kimlik parçalanması, dijital performans, yalnızlık ve anlam arayışı gibi temalar, tam da bu parçalı, anlatıcısız ve çok sesli biçim sayesinde somutlaşıyor ve okurun zihninde canlanıyor. lâtife tekin, bu yönüyle sadece bir hikâye anlatmakla kalmayıp, anlatma biçiminin kendisini de hikâyenin bir parçası haline getirerek, edebiyatın sınırlarını zorlayan cesur bir işe imza atmış.

bu tür anlatım ya da romana özel bir ad verilecek olsa ne demek isterdin?

bu soru, romanın biçimsel yeniliğini kavramsallaştırma çabası açısından çok kıymetli. lâtife tekin’in “para gürültüsü” için kullandığı ya da eleştirmenlerin taktığı resmi bir ad olmasa da, romanın doğasını en iyi yansıtabilecek birkaç terim önerebilirim. eğer bu tür bir anlatıma özel bir ad vermem gerekseydi, sanırım en çok şu ikisi arasında gidip gelirdim: ilki **“dijital kolaj roman”** bu terimi seçmemin birkaç nedeni var: kolaj, farklı malzemelerin (*kumaş parçaları, fotoğraflar, gazete kupürleri*) bir yüzey üzerinde bir araya getirilmesiyle oluşan bir sanat eseridir. “para gürültüsü” de tıpkı bir kolaj gibi, farklı metin türlerini (*video senaryoları, takipçi yorumları, özel mesajlar*) bir araya getiriyor. bu parçaları biz okurlar, zihnimizde birleştirerek bütünlüklü bir hikâyeye dönüştürüyoruz.

öte yandan “dijital” sıfatı, bu kolajın malzemesinin ve ruhunun günümüz dünyasına ait olduğunu gösteriyor. bu, bir resim atölyesinde değil, ekran başında, sosyal medya akışında oluşturulmuş bir kolaj. tıpkı bir instagram hikâyesinin farklı katmanlardan (*video, müzik, metin, anket*) oluşması gibi. tabii bunlara bir de okurun aktif rolünü içermesinden söz edilebilir. kolajı izleyen kişi, farklı parçaları bir arada görür ve aralarındaki ilişkiyi, yarattıkları gerilimi veya uyumu kendisi keşfeder. “para gürültüsü”nde de okur, farklı metin parçaları arasında gezinen, anlamı inşa eden aktif bir konumdadır.

“dijital çağın çok sesli romanı”

ikinci önerim ise **“dijital çağın çok sesli romanı”** olacak. bu adlandırma ise romanın başka bir yönünü öne çıkarıyor. çok seslilik (polifoni) terimi, edebiyat kuramcısı **mihail bahtin**’in özellikle dostoyevski’nin romanları için kullandığı bir kavramdır. roman içinde yazarın sesinin diğer karakterlerin seslerine baskın gelmediği, her karakterin kendi dünya görüşünü, kendi “sesini” özgürce duyurabildiği yapıyı anlatır. bu romanda da benzer bir durum var. kikobaki’nin sesi, ana anlatıyı oluşturan, şiirsel ve öfkeli ses. onaylayan, eleştiren, soran, bazen alay eden, bazen hayranlık duyan bir koronun sesi, takipçilerin sesleri olarak verilmiş. annenin yani beyzana’nın sesi ise, belki de en mahrem, en “gerçek” olan, kamera karşısındaki performansın ardındaki insana dair ipuçları veren ses. tüm bu sesler, birbirine karışmadan, baskın bir anlatıcının otoritesi altında ezilmeden yan yana duruyor. bu da romana derin bir “çok seslilik” kazandırıyor.

“dijital çağın” eklemesi ise bu çok sesliliğin günümüzdeki tezahürüne, yani sosyal medyanın yarattığı o uğultulu, çoklu ve katılımcı kamusal alana işaret ediyor. eğer romanın yapısal yeniliğini ve görsel/işitsel estetiğini vurgulamak istersen “dijital kolaj roman” çok yerinde bir ad olur. eğer romanın toplumsal boyutunu, farklı seslerin ve bakış açılarının demokratik (ama aynı zamanda kaotik) birlikteliğini öne çıkarmak istersen “dijital çağın çok sesli romanı” daha anlamlı gelebilir. belki de en doğrusu, bu iki kavramı birleştirmek: “dijital çağın çok sesli kolaj romanı”. bu uzun tanım, “para gürültüsü”nün hem biçimsel hem de içeriksel zenginliğini aynı anda karşılayacak güçte görünüyor.

dünya edebiyatında bu tür bir anlatıya koşut yanları olan yapıtlar var mı?

dünya edebiyatında bu tür biçimsel ve tematik arayışların çok daha eski ve köklü örnekleri var. “para gürültüsü”nü bu büyük resmin içine yerleştirmek, onun evrensel bir edebiyat geleneğiyle nasıl bir diyalog kurduğunu gösterir. **james joyce** - “ulysses” (1922) ve “finnegans wake” (1939) : modernist edebiyatın bu başyapıtları, bilinç akışı tekniği ve dilin sınırlarını zorlayan anlatımlarıyla, “para gürültüsü”nün biçimsel arayışının çok güçlü öncüleridir. joyce da lâtife tekin gibi, anlatıyı parçalayarak ve dille oynayarak okurun dünyayı algılama biçimini sorgular.

jenny offill - “dept. of speculation” (2014) ve “weather” (2020) : offill’in romanları, parçalı, aforizmatik ve fragmanlar halinde ilerleyen yapılarıyla “para gürültüsü”ne biçimsel olarak son derece yakındır. kısa, yoğun ve şiirsel bölümlerden oluşan bu anlatım, okurun metne aktif katılımını gerektirir ve gündelik hayatın parçalı yapısını yansıtır.

teju cole - “open city” (2011) : roman, bir yürüyüş rotası etrafında şekillenen parçalı anlatısı ve kahramanın iç gözlemleriyle dikkat çeker. kültür, tarih ve göçmenlik gibi temaları ele alış biçimi, “para gürültüsü”nün toplumsal gözlem gücüyle paralellik taşır.

ben lerner - “10:04” (2014) : otokurgu (autofiction) ile deneysel anlatıyı birleştiren lerner’in romanı, anlatıcının kendi hayatını kurgulaması üzerine kuruludur. bu da, “para gürültüsü”ndeki kikobaki’nin kamera karşısında kendini yeniden yaratması fikriyle benzerlik gösterir.

benjamin fogel’in türkçe’ye çevrilen “irina’ya göre şeffaflık” romanıyla benzerlikleri, farklılıkları konusunda neler söylersin?

benjamin fogel’in “irina’ya göre şeffaflık” romanıyla lâtife tekin’in “para gürültüsü” arasında oldukça ilginç ve düşündürücü paralellikler var. iki kitap da dijital çağın insanlık durumunu sorgulayan, çağdaş edebiyatın önemli örnekleri olarak karşımıza çıkıyor. hemen şunu belirteyim: iki roman da günümüzün en can alıcı meselelerine parmak basıyor. iki roman arasındaki en çarpıcı benzerlikleri ve farklılıkları şöyle özetleyebilirim:

benzerlikler: iki kitap da temelde dijital teknolojilerin birey ve toplum üzerindeki dönüştürücü etkisini merkeze alıyor. “para gürültüsü” finansal dil ve sosyal medya performansı üzerinden, “irina’ya göre şeffaflık” ise gözetim ve şeffaflık politikaları üzerinden bu dönüşümü sorguluyor. her iki romanda da karakterlerin kimlikleri sorunsallaştırılıyor. gerçek isimler, rumuzlar, takma adlar arasında gidip gelen bir kimlikler söz konusu. bu, günümüz insanının dijital dünyadaki varoluş biçimine güçlü bir gönderme olarak kabul edilebilir. ikisi de distopik birer uyarı niteliği taşıyor. “para gürültüsü” finansallaşan dünyanın yoksullar için nasıl bir cehenneme dönüşebileceğini yani gelecek kaygısını anlatırken, “irina’ya göre şeffaflık” “özgürlük ve mahremiyetinizden ne kadarını vazgeçmeye hazırsınız?” sorusunu soruyor .

farklılıkları: en belirgin fark burada. “para gürültüsü”, lâtife tekin’in şiirsel ve öfkeli diliyle yazılmış, edebi bir roman. tür olarak tanımlanması güç, deneysel bir metin. “irina’ya göre şeffaflık” ise bilimkurgu, distopya ve polisiye türlerini birleştiren, yazarının bilinçli olarak şiirsellikten uzak, minimalist bir dille yazdığı bir tür romanı olması. “para gürültüsü”nün biçimi organik olarak dijital dünyanın parçalı yapısından doğarken (kolaj), “irina’ya göre şeffaflık” yazarın önceden belirlediği matematiksel ve simetrik bir yapıyla inşa edilmiş. bu, fogel’in bilimsel yaklaşımının bir yansıması. ayrıca “para gürültüsü” daha çok ekonomik eşitsizlik ve sınıf temelinde bir eleştiri sunarken, “irina’ya göre şeffaflık” gözetim toplumu, mahremiyet, siyasi sistemler ve totaliterlik üzerine yoğunlaşıyor. iki roman da dijital çağın karanlık yüzüne ışık tutan, okuru düşünmeye sevk eden önemli eserler. ancak bu benzer kaygıları çok farklı edebiyat anlayışları ve anlatım biçimleriyle dile getiriyorlar. “para gürültüsü”: daha çok şiirsel, duygusal ve bireysel bir kıyamet anlatısı. okuru,

kikobaki'nin iç dünyasına, onun performansının ardındaki yalnızlığa ve öfkeye ortak ediyor. "irina'ya göre şeffaflık": daha çok rasyonel, sistemli ve toplumsal bir gelecek senaryosu. okuru, "ağ"ın işleyişini anlamaya, karakterlerin bu sistem içindeki konumlarını çözmeye davet ediyor.

joachim zelter'in "işsizler okulu" adlı romanıyla da özellikle anlatılan kesimin durumu ve ilişkileri anlamında bir benzerliği olduğunu düşünüyorum. sence de bir bağ kurulabilir mi ikisi arasında

bu çok isabetli bir karşılaştırma. joachim zelter'in "işsizler okulu" ile lâtife tekin'in "para gürültüsü" arasında, özellikle anlatılan kesimin durumu ve bu kesimin sistemle kurduğu/kuramadığı ilişkiler açısından son derece güçlü ve anlamlı bağlar kurulabilir. iki kitap da farklı coğrafyalarda ve farklı anlatım teknikleriyle, günümüzün en can yakıcı sorunlarından birine, "sistemin dışına itilenler" meselesine odaklanıyor. "istenmeyen fazlalık" olma hali: her iki roman da kapitalist sistemin ürettiği "artık insan" kategorisine odaklanır. "para gürültüsü"nde bu, geleceği olmayan yoksullar; "işsizler okulu"nda ise işe yaramayan işsizlerdir. ikisi de sistem için birer yük, çözülmesi gereken birer "sorun"dur. iki kitapta da karakterler, hayatta kalabilmek için sistemin onlara dayattığı bir kimliğe bürünmek, bir performans sergilemek zorundadır. kikobaki "yatırımcı", zelter'in kursiyerleri ise "iş başvurusu uzmanı" rolünü oynamak durumundadır. bu rollerin gerçeklikle bağı kopmuştur; önemli olan inandırıcı olmaktır. iki romanda da sistemin şiddeti, karakterleri derin bir yalnızlığa iter. kikobaki, takipçileriyle dolu dijital dünyada aslında yapayalnızdır. zelter'in kursiyerleri ise ailelerinden ve toplumdan koparılıp kampa kapatılmıştır. her iki durumda da birey, kendini dev bir mekanizma karşısında tek başına bulur.

bu derin ortaklıklara rağmen, iki romanın olaylara yaklaşımı ve anlatım biçimi oldukça farklıdır: "para gürültüsü" sorunu şiirsel ve duygusal bir dille anlatırken, "işsizler okulu" distopik ve hicivsel bir dille anlatır. tekin'in öfkesi satır aralarında hissedilen, lirik bir öfkeyken; zelter'in eleştirisi doğrudan, abartılı ve kara mizahtan beslenen bir anlatımla yapılır. eleştirmenler zelter'in romanı için "**huxley ve orwell**"de fütürist görünen unsurlar zelter'de yerini bunaltıcı bir realizme bırakıyor" yorumunu yapmış olsa da, romanın kurgusal mekânı (*sphericon kampı*) ve olay örgüsü, "para gürültüsü"ne kıyasla çok daha abartılı ve alegorik bir yapıya sahiptir. "para gürültüsü" ise dijital çağın gerçek dinamiklerini (*sosyal medya, yorumlar, takipçi psikolojisi*) olduğu gibi kullanarak, daha "gerçekçi" bir zemin üzerinde yükselir. özetle, senin de çok doğru bir şekilde gözlemlediğin gibi, "para gürültüsü" ve "işsizler okulu", aynı çağdaş kabusun iki farklı yorumu olarak okunabilir. ikisi de sistemin gözden çıkardığı insanların hikâyesini anlatır. biri bunu bir youtuber'ın şiirsel iç dünyasına inerek, diğeri ise bir toplama kampını andıran "okul"un soğuk ve hicivsel gerçekliğini gözler önüne sererek yapar. bu iki romanı birlikte okumak, içinde yaşadığımız çağın ekonomik şiddetini ve birey üzerindeki yıkıcı etkilerini çok daha geniş bir perspektiften görmemizi sağlar.

ayrıca eklemek istediğin önemli noktalar var mı?

unutmamak gerekir ki "para gürültüsü", lâtife tekin'in kendi edebiyat serüveninin bir parçası. bu bağlamda en güçlü bağ, daha önce de konuştuğumuz gibi "muinar" (2006) ile kurulan metinlerarası ilişkidir. ancak bunun yanında "sevgili arsız ölüm" (1983) tekin'in ilk romanıdır, büyülü gerçekçi anlatımı ve sözlü kültürden beslenen diliyle, onun alışılmış edebi kalıpların dışına çıkma eğiliminin ilk ve güçlü bir örneğidir. "para gürültüsü" bu eğilimi dijital çağa taşır.

romanda, tıpkı hayatta olduğu gibi, somut bir "kötü adam" yok. fail, anonim ve soyut bir güç olarak "piyasa" ya da "sistem". bu güç, kikobaki'nin hayatını, umutlarını, korkularını ve dilini şekillendiriyor. kimsenin tam olarak göremediği ama herkesin varlığını hissettiği bir baskı rejimi bu.

paranın bir “baskı rejimi”ne dönüştüğü bu dünyada, fail, küresel finans akışlarının, yatırım araçlarının, belirsizliğin ta kendisi. bu güç o kadar soyut ve dağınık ki, ona “faiz lobisi” ya da “kapitalistler” gibi isimler vermek bile onu fazla somutlamak olur. tekin, faili sürecin kendisi olarak resmediyor.

kikobaki'nin videolarını izleyen, yorum yapan, onu beğenen ya da eleştiren takipçiler de dolaylı olarak fail konumundalar. onun performansını, onun üzerindeki baskıyı ve yalnızlığını bizler besliyoruz. bu anlamda, dijital ekonominin failleri, o ekonominin kullanıcıları olarak hepimiziz.

“para gürültüsü”nde fail, tekil ve somut bir özne değil; çoğul, soyut ve içselleşmiş bir güçler bütünü. kikobaki, bu güçler karşısında hem bir kurban (sistemin onu bu noktaya getirmesi), hem bir aracı (sistemin dilini ve dinamiklerini bize göstermesi), hem de potansiyel bir direnç odağı (şiiresel diliyle). romanın derinliği, faili bu kadar karmaşık, iç içe geçmiş ve görünmez bir şekilde resmedebilmesinden geliyor. bu sayede okur, parmağıyla işaret edeceği somut bir suçlu bulamıyor; çünkü sistem, hepimizin içine sinmiş durumda.

“para gürültüsü”nü anlamak için onu tek bir akıma veya türe indirgemek yerine, bir “kavşak noktası” olarak görmek daha doğru olabilir. bu roman: modernistlerin dil ve bilinç oyunları, çağdaş yazarların parçalı anlatı deneyleriyle, güncel romanların dijital çağ ve eşitsizlik temalarıyla, ve lâtife tekin'in kendi eserlerindeki geleneği dönüştürme arayışıyla derin bir akrabalık içinde. ancak tüm bu etkileşimlere rağmen, kendine özgü şiiresel dili ve dijital dünyanın karmaşasını anlatma biçimiyle oldukça özgün bir yerde durduğunu söylemek yanlış olmaz.

künyesi:

paranın gürültüsü

can yayınları, mart 2026

<https://www.canyayinlari.com/para-gurultusu-9789750766909>